

Acımadı ki

– Maikaradeniz · 12 Mayıs 2015

Acımadı ki..

Bahar geldimi tabiat canlanır, gökyüzü aydınlanır, insanlar yenilenir ya; şenlikler, festivaller başlar, güneş boy gösterir, soğuk, gri ve kasvetli günler yerini artık kuşların şen cıvıltılarına bırakır, günler uzar, havalar ısınır; beni de her bahar ayrı bir hüznün kapları yine yeniden.. Çünkü ben sevdiğilerimi hep baharda kaybettim, çünkü ben insanları hep baharda kaybettim, kayıp gittiler avuçlarımdan bir bir..

Küçüktüm.. Kısa pantolonlu, terli tişörtlü, ellerin toprak koktuğu, avuçların ve dizlerin kabuk bağlamış yaralarla dolu olduğu yıllar.. Ne yana dönsen soğuk betona teslim olmamış zamanlar.. Sokakların camdan cama balkondan balkona komşu muhabbetlerinin yaşandığı vakitler.. Şimdi söylerken bile sanki üzerinden yıllar değil de yüzyıllar geçmiş gibi gelen dönemler..

Kızlı erkekli geç vakitlere kadar sokakta oyunlar oynardık. Körebe, saklambaç, istop, birdirbir, ip atlama, sek sek, tek top, yakar top.. Öyle şimdiki gibi her yanda birer park yoktu ki, sokak oyun alanımızdı, sokak güvenli alanımızdı, komşu teyzeler komşu amcalar, abiler, ablalar gönüllü bekçilerimizdi, birimiz düşse hemen koş koş gelirlerdi başımıza birşeyimiz var mı diye.. Suyumuzu da, ekmeğimizi de paylaşırdık birbirimizle.. Hava kararınca annelerimiz balkonlara çıkar "hadi evladım ezan okundu akşam oldu eve gel yemek yiyeceğiz" derdi.. Hep de beş dakika daha anne yaa diye cevap verirdik.. O "beş dakika" hepimize bütün gün oynamaktan daha değerliydi..

Dedim ya küçüktüm.. Can dostum "arkadaş" ile geçirdi bütün vakitler.. Oyun oynayacaksa birlikte, oynamayacaksa birlikte, kavga edecekse birlikte, gülecekse birlikte.. Birbirimize tekme tokat girişip, ertesi gün hiç bir şey olmamış gibi birbirimize morluklarımızı sorup kahkahalar atan da bizdik.. Birimize bir şey dendiğinde diğerimiz hemen karga tulumba girişirdik. Çocuk aklı.. Karşılıksız dostluktu belki de.. Su katılmamış saf dostluk.. "Birbirinize mi bağlısınız, biriniz oynamazsa öbürünüz de oynamıyor" diye dalga geçirdi sokakta çocuklar bizimle.. Aldırmazdık..

Meslek lisesinin bahçesinde şimdiki gibi o ucube o kimin hangi kafayla tasarladığını hala merak ettiğim zevksizlik abidesi ek bina yoktu. Toprak saha vardı, okullar arası maçlar da orada yapılırdı o tarihte, bize kocaman gelirdi o saha, koş koş bitmek bilmezdi, biz de ortadan ikiye bölerdik alanı, iki maç yapılırdı aynı anda.. Şimdiki nesil gibi oyun kafelerinde bilgisayar başında pleysiteyşin başında değil gerçek sahalarda gerçek toplarla kıran kırana yapılırdı maçlar.. Öyle ki iki sahanın tarafı da dolu olurdu, hatta ön taraftaki beton basket sahasında bile maç olurdu, üstüne sırada beklerlerdi oynamak için bir de..

Haftasonuydu.. Son maçlar da bitmiş, saha boşalmıştı, bizi de oynatmışlar mıydı hatırlamıyorum şimdi,

iyi oynardım, iyi de kaleciydim, "Arkadaş" ile yol tarafındaki kalenin arkasına uzanmış, başımızın altına plastik toplarımızı almış, sohbet ediyorduk.. "Arkadaş," dedim, "Ne zaman gidiyorsun lan," "Gitmiycem oğlum ben, burada kalıcam, bütün arkadaşlarım burada ki, herkes burada, okulum da burada hem" "Olur mu lan," dedim, "Arkadaşların buradaysa anan baban orada.. Seni bırakırlar mı sanıyorsun, okulunu aldıramadıkları için bu sene buradasın, bir aya kalmaz sen de gidersin.." "Gitmiycem, al bak topun üzerine yazıyorum bu dediklerimi, tarihi de atıyorum, sende kalsın bu top, seneye bu zamanlara kadar sakla, sana yediricem bu topu zamanı gelince.." Küçük elleri ile cebinden çıkardığı tükenmez kalem ile plastik topun üzerine o günün tarihini atıp "İstanbul'a gitmiycem hep burada kalıcam" yazmıştı, sonra bana verdi topunu, topları değiştik, dediği gibi bir daha oynamadım o topla, kaldırdım bir kenarda durdu..

Kan kardeşiydik. Bir daha ayrılmayalım diye kanlarımızı kardeş yapmıştık, öyle bir dostluktu bizimkisi.. Sonra okullar kapandı, babası geldi, aldı götürdü, giderken vedalaşamadık bile, vedalaşmadık belki de, sessiz bir isyandı birbirimize.. Birbirimize söyleyecek çok şeyimiz varken hiç bir şey söyleyemedik.. Bir anda çıktı gitti sokağımızdan, şehrimizden, hayatımızdan, hayatımdan.. Gittiği arabanın ardından koştum, koştum, koştum, nefesim kesilinceye kadar, dizlerimin üzerine düşünceye kadar.. Kimse bilmezdi ki bizi, kimse bilmezdi ki bizim öykümüzü.. Birbirimize verdiğimiz sözleri.. Yaşadıklarımızı.. Hayallerimizi.. Elimden tutarak kaldıran teyzenin "bir şeyin var mı oğlum?" diye sorduğunda gözlerimden yaşlar arkadaşımın gidişinin acısından mı yoksa dizlerimin kanamasından mı akıyordu bilmiyorum, sadece "acımadı ki.." demiştim..

Sonra gittim o topu buldum, "Arkadaş"ın yazıp bıraktığı topu; dizim kanıyordu, canım yanıyordu, gözümünden yaş akıtmadan içten içe ağlıyordum, sahi dizimin acısına mı yanıyordum, yoksa onun gidişine mi.. Lan, hani birlikte büyüyecektik biz? Lan hani ikimiz de polis olacaktık? Lan hani birlikte evlenecektik? Lan bu yaptığın sığıdı mı şimdi insanlığa? Lanların ardi arkası kesilmedi.. Küfürler havada.. Bu hayatımdaki ilk gidişti, son olmayacaktı.. Mutfaktan aldığım ekmek bıçağı ile plastik topu paramparça ettim.. Öğreniyordum.. Bazı yolların dönüşü yoktu..

Büyüyordum.. Hayatıma giren, "Arkadaş" yerine koyduğum bir çok insanın vakti geldiğinde hayatımdan çıkıp gitmelerini yaşadım.. Hep acımadı ki dedim, dik durdum, güçlü durdum. Taş toprak zeminli sokağımız asfaltın soğuk yüzüyle tanışırken önce evimizin karşısındaki tek katlı eski ev yıkılıp yerine yüksek bir bina yapıldı, sonra çıkmaz sokağımız artık çıkar oldu, yemyeşil tarlaların ortasından yol açtılar, açılan yolun iki yanına da binalar diktiler, güleryüzlü komşuların sesleri kesildi, pencereler artık gündüzleri de sınıksıkı kapanır oldu, çocuklar atari salonlarını keşfetmeye başladı.

Siyah beyaz mutlu hayatımızda bir gün televizyonlarımız renklendi, ekranın bir köşesinde magic box yazısı ile star tv girdi hayatımıza, A Takımını, görevimiz tehlikeyi, hayat ağacını dahil ettik hayatımıza, Kuzen Larry'i tanıdık, Ninja Kaplumbağalar, He-Man, Votran, Transformers, Heidi yeni arkadaşlarımız oldular.. Sokak oyunlarını özledik, hep birlikte bir evde toplanıp oyunlar oynayıp sohbetler etmeyi

özledik, aramızdan ayrılıp giden arkadaşlarımız oldu, arkadaşlarımızdan özlediklerimiz oldu.. Ama hep "acımadı ki.." demeye devam ettim.. Öğrenmeye devam ettim.. Anladım ki bazı yılların da dönüşü yoktu..

Aşık oldum.. Nasıl olduğunu anlamadım. Öylece.. Bir anda.. Pat diye.. Zaten aşk hep öyle değil midir, bir anda gelir, seni bulur, yakalar, sıtmaya yakalanmışçasına titretir, kalbin hastalanır, gözlerin kör olur, kulakların ondan başkasını duymaz.. Uykuların haram olur, geceler geçmek bilmez.. İşte tam da öyle oldu.. Hani nasıl aşık olunuru da bilmeden aşık oldum. Özel radyoların yeni yeni filizlendiği yıllar, küçük bir masa radyosunun cızırtılı sesinde, kış akşamlarında mutfak masasının kıyısında onlu hülyalara dalar gidersin, şarkılardan fal tutarsın, sıradaki şarkı ikimizin olsun dersin, güzel bir aşk şarkısı çalarsa mutlu olursun, özlem şarkısı çıktığında ah çekersin, ayrılık şarkısıysa çalan bunu saymıyorum, sıradaki bizim olsun dersin.. Onun yanındayken her şeyi unutursun, konuşsam da olur dersin, yanımda ya, benimle ya, benim ya..

Bir bahar günü, kuşlar cıvı cıvı öterken, güneşli bir bahar günü, sıcak, onunla dolu bir rüyanın ardından uyandığın o günün keşke yaşanmamış olmasını dilersin.. Acılara gebe bir günün başlangıcıdır o gün.. Canının yanığının gecelerce geçmeyeceği, yastığını gözyaşlarının suladığı sabahsız gecelere gebe bir gün.. Her nefesinde yeniden birlikte olabilmek için dualar ettiğin günlere gebe bir gün.. Öğrenmeye devam edersin, aşkı da eklersin öğrendiklerine, anlarsın ki bazı insanların da dönüşü yoktu ve ayrılık da sevdaya dahildi.. Canın yanıyor mu diye soran arkadaşına sadece "Acımadı ki.." dersin.. Her defasında..

Ölümler de var bu hayatta.. Ve bazı gidenlerin artık hiç dönemeyecek olduklarını bilmek insana onulmaz yaralar açıyor.. Karşımıza çıkan, hayatımıza kıyısından köşesinden veya tam ortasından dahil olan her insan aslında hayat yolunda bizlere birer tecrübe, birer deneyim, birer sınav.. Ama yokluk, insanı isyanlara kadar götüren bir durum. Hayat devam ediyor, insanlar nefes alıyor, nefes veriyor, yiyor, içiyor, çalışıyor, büyüyor, yaşıyor, seviyor, ayrılıyor, yani bir şekilde dünya dönmeye hayat sürüp gitmeye devam ediyor, sen olsan da olmasan da..

Düşünsene, daha bir kaç saat öncesinde birlikte balık tuttuğun insan şimdi yok. Düşünsene daha bir kaç saat önce birlikte hararetli maç kavgası yaptığın insan şimdi yok. Düşünsene daha bir kaç saat önce iyi ki varsın lan dediğin insan şimdi yok. Düşünsene aynı ekmeği paylaştığın, aynı bardaktan su içtiğin, aynı sevinçleri paylaşmış aynı hüznü paylaştığın insan şimdi yok.. İyi insanları Allah yanına erken almış derler ya, bir de kızarsın neden bu kadar iyiydin lan diye.. Bu satılmış dünyada, bu ikiyüzlü insanlarla dolu dünyada, bu anasını sattığım dünyasında bu kadar iyi olmak zorunda mıydın.. Zorunda mıydın be Sarı! Aklıma her düştüğünde kendi kendimi "Acımadı ki" diye teselli ettim hep.. Öğrendim ki acılar bizimle besleniyor..

Menfaatsiz güvenip herşeyini paylaştığın, o dost bildiklerinin seni kendi menfaatleri için kendi çıkarları için üç kuruşa satmalarına şahit olur, uğradığın bu ihanete şaşırırsın, her daim arkasında durduğun insanların, "dostum" dediğin insanların arkandan nasıl kuyunu kazdıklarını gördüğünde aklına çocukluk

yılların gelir, o saf o katıksız dostluklar gelir, menfaatsiz dostluklar gelir, ihanete uğramış kırgın gözlerin, aldığı darbelerle yuvarlanıp çoktan dibi görmüşündür.

Sırtını dayadığın insanların seni sırtından hançerlemelerini bir şey yapamadan izlersin.. Konduramazsın çünkü.. Hala iyi tarafından bakmaya devam edersin.. Yapmazlar dersin.. Çünkü iyilik yapan iyilik bulur diye düşünürsün hep.. İyi gününde yanından ayrılmayan, çevrende dolanıp duranların aslında akbabalar olduğunu, etinden sütünden faydalanıp işleri bittiğinde seni bir kenara attıklarını bizzat yaşarsın.. Öğrencilik hayatının en acı derslerinden biri de budur; anlarsın ki bazı insanların dönüşü olmasa da örnek insanlar vardı dünyada.. Düştüğün kör kuyulardan tırnaklarınla kazıya kazıya çıkarken "Acımadı ki.." dersin yine..

"Acımadı ki" dedim ya hani hep ne olursa olsun, başıma ne gelirse gelsin, biliyorum sen inanmadın hiç, herkesi kandırsam da seni kandıramazdım ki, ne kadar inkar etsem de; acıdı be annem! Acıdı.. Sonuna kadar acıdı hem de, dibine kadar acıdı hem de.. Kalbim sökülürcesine acıdı hem de.. Çocuk kalsaydım da dizim kanasaydı keşke sadece, üfleseydin geçseydi, bu kadar acır mıydı.. Döktüğüm yaşlar kalbimin acısındanı hep, ruhumun sancısındanı hep, yüreğimin yangınındanı hep.. Acıdı be annem! Çok acıdı..

www.muratyuksel.com.tr

twitter.com/mavikaradeniz